

Eugen: Det er ikke meget smigrende for vore Ingeniører, at hver Gang der er Tale om et eller andet technisk Arbejde af en noget mere end almindelig Betydning, saa hedder det bestandigt, at man skal indforstrive en fremmed Mand for at spørge ham til Raads, om dette Arbejde er godt eller ikke. Jeg ansvører dette, fordi jeg netop i et Andragende fra de Mænd, som det ærede Medlem, der nu satte sig, omtalte, har fundet det samme Udtryk, at man vilde see hos Rigsdagen at faae bevilget en vis Sum, hvormed man kunde lønne en fremmed Ingeniør. Denne Bemærkning fører mig hen til Ingeniørernes Stilling hos os overhovedet, idet vi jo have seet, at der om techniske Arbejder af en ikke ringe Betydning for ganske nylig har været en meget heftig Strid mellem forskjellige danske Teknikere. Jeg skal deraf tage Anledning til at henlede den ærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, om man ikke maatte ansee det for gavnligt at samle al den techniske Kundskab, som fortæller under ham, paa en saadan Maade, at der deraf vilde kunne udgaae gavnlige Forslag for os. De forskjellige Ministerier ere ikke uden dygtige techniske Consulenter, men efter Alt, hvad jeg veed, blive disse kun raadspurgte i den ene Retning, der directe fortæller under dem. Der sniger sig derved let nogen Genfidighed ind, og den ene Mand kan staae og bekæmpe en Sag paa en saadan Maade, at det kan bringe ham i en mindre behagelig Stilling. Det er ikke ganske nødvendigt at være Techniker i en bestemt Retning for at kunne give et Skjøn over en eller anden forelagt Sag. Naar man har en Vandbygningsingeniør, en Jernbaneingeniør og en Bygningsingeniør, er der ikke Noget i Veien for, at f. Ex. Jernbaneingeniøren kan give Betænkning om et Vandbygningsarbejde. Jeg troer, at de techniske Kræfter, der fortælle under Ministerierne, derved vilde blive benyttede paa en bedre Maade.

Hvad der egentlig har bevæget mig til at tage Ordet, er, foruden et væsentligere Punkt, som jeg senere skal komme til, et Par Smaa-ting, som jeg strax skal nævne, nemlig for det Første det af det ærede Medlem for Aalborg

Amts 2den Valgkreds (Bentsen) fremsatte om Tilskuddet af 25,000 Rb. til Pontonbroen ved Aalborg. Jeg troer, at der ved Bevillinger af denne Art og til Forsvar derfor slet ikke er Andet at bemærke, end at man kommer til Rigsdagen og siger: Denne Bro koster 225,000 Rb.; vi troede, at 200,000 Rb. var nok, og af dem have vi faaet de 100,000 Rb. tillaans af Statskassen og de 100,000 Rb. af Livrentes- og Forsørgelsesanstalten; nu mangle vi altsaa 25,000 Rb., men vi eie ikke en Skilling, vi ere saa fattige, at vi ikke kunne give en Skilling til, altsaa bede vi om at give os disse 25,000 Rb. Blev der talt saaledes, kunde man tage Sagen under Overveielse, men at sammenligne den med andre Arbejder, som ere komne frem under ganske særlige Forhold, hvilket saaledes er Tilfældet med Broen over Guldborgsund, forekommer mig ikke ret helbdigt. Desuden er Summen til Arbejdet over Guldborgsund ikke ligefrem tilstaaet af Statskassen; en stor Deel deraf bliver refunderet dernebefra. Her er, som sagt, ikke Andet at gjøre, end at henstille Bevillingen paa den ansøgte Maade, og er det en Nødvendighed, skriver man dertil, men det vil vist ikke være ethvert Medlem kjærere at kunne bevilge denne Sum til Arbejdet Fremme, end at give en Efterbevilling til Ting, som ikke derved blive bedre. — Det andet lille Punkt, jeg vilde omtale, er det lille Veianlæg, der er opført i § 12 under Nr. 11, fra Billebøl til Følbingebro. Jeg erkjender, at det er en overordentlig Gene, der for de Rejsende er forbunden med at befare den nuværende Landevei der, idet de skulle passere fire Toldsteder, og jeg veed Exempler paa, at Rejsende paa alle fire Steder have maattet aabne deres Kofferter og lade dem eftersee. Dette er overordentlig besværligt, naar man kun reiser $1\frac{1}{2}$ Mil. Paa den anden Side kan jeg imidlertid ikke billige, at man skriver til i dette Dødblik, da Forholdene ere saa overordentlig svæbende, at anlægge en fast Landevei indenfor Grønsen. Naar der er calculeret en Sum af 40,000 Rb. til en saadan ordentlig fast Landevei, hvoraf 20,000 Rb. skulde tilstydtes af Statskassen, og de andre 20,000 Rb. af Ribe Commune, saa troer jeg, at man kan hjælpe sig med et meget mindre